

Steder oversteg det Kvantum, som Transportmidlerne var i Stand til at befordre, og at det derfor kun var paa dette Punkt, nemlig med Hensyn til Transporten, at Statens Hjælp var nødvendig. Loven, som da blev vedtaget, har da ogsaa faaet Navn og Præg af en Afviklingslov.

Naar der nu foreligger Forslag til et Tillæg til den nævnte Lov, som ikke alene gaar ud paa at fremhjelpe Transporten fra Produktionsstederne til Jernbanestationerne, men ogsaa genoptager den tidligere Bestemmelse om Indenrigsministerens Bemyndigelse til at paabyde den størst mulige Udnyttelse af Landets Tørvemoser, er dette — ifølge den højtærede Indenrigsministers Udtalelser ved Forelæggelsen af nærværende Lovforslag — begrundet i den alvorlige Kulsituation, som vi stadig befinder os i, og det er derfor ønskeligt og nødvendigt, at vore Tørvemoser udnyttes saa stærkt som muligt. Hensigten hermed — nemlig den størst mulige Produktion i vore Moser — kan jeg fuldt ud tiltræde, og det kan vi vist alle være enige om; men om det derfor er nødvendigt eller formaalstjenligt, at der gribes ind fra Statens Side, derom kan der være delte Meninger. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at der gribes ind med Hensyn til Produktionen; derimod anser jeg det for nødvendigt og formaalstjenligt, at der med Hensyn til Transporten gøres alt, hvad gøres kan. Jeg tænker i denne Forbindelse navnlig paa Statsbanerne. Hvis man derfor alligevel, skønt man ikke indser Nødvendigheden deraf, gaar med til at give Indenrigsministeren en saadan Bemyndigelse, som han ogsaa tidligere har haft, vil det være ud fra den Betragtning, at det ikke kan volde Skade, at den ikke vil blive misbrugt, og at det ogsaa muligvis i enkelte Tilfælde kan tænkes at være formaalstjenligt, at en saadan Bemyndigelse eksisterer. Men for at kunne gaa med dertil maa vi fra vor Side kræve, at der ikke forvoldes Enkeltmand unødigt Fortræd, og i den Henseende forekommer det mig, at det foreliggende Lovforslag er et stort Tilbageskridt, sammenlignet med den tidligere Lov. I Loven af 20. April 1917, hvor den samme Bemyndigelse er givet, som er gaaet igen i de senere Brændselslove, indtil den faldt bort 1. November

1919, var der i § 3 en Bestemmelse om, at Staten havde Pligt til at aftage en paabudt Produktion, dersom det viste sig, at vedkommende Producent ikke selv kunde faa den afsat. En saadan Bestemmelse er ikke medtaget i det foreliggende Lovforslag, hvilket forekommer mig at være en Mangel. De vedkommende bliver derved udsat for, at det kan paabydes dem at producere et større Kvantum Tørv, uden at de har Vished for, at Produktionen bliver afsat. Det forekommer mig, at der bør raades Bod paa dette Forhold, og jeg vil derfor finde det betimeligt, at Lovforslaget henvises til Udvalgsbehandling. Et andet Punkt, som ikke staar mig klart, er Spørgsmaalet om Lovens Varighed, og jeg vil derfor rette det Spørgmaal til den højtærede Indenrigsminister, om Tanken er, at den kun skal gælde for den forestaaende Tørvsesæson, eller om det er Tanken, at den skal have en længere Varighed.

Jeg skal slutte med at udtale, at mit Parti er fuldkommenenigt i, at Tørvproduktionen bør fremmes med størst mulig Kraft i den kommende Sæson, og at Statens Medvirkning bør ydes i saa stort Omfang, som det er nødvendigt, men at man ikke er sikker paa, at det derfor er nødvendigt eller formaalstjenligt at yde denne i saa stor Udstrækning som tidligere, nu da det private Initiativ har vist sig at arbejde ret stærkt paa dette Omraade.

Bruun: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne slutte mig til og anbefale det foreliggende Lovforslag. Det er en Genoplivelse af en Del af den gamle Brændselslov, og det fremkommer paa Grund af den ekstraordinære Situation paa Brændselsvæsenets Omraade, i hvilken vi nu befinder os. Vi forbruger her i Landet tre Hovedbrændselsarter: Kul, Træ og Tørv, og af disse har de to, Kul og Træ, i Virkeligheden svigtet. Med Hensyn til Kullene er det flere Gange i Dag fremhævet, at der er meget lidt Udsigt til, at der vil komme ret store Kvanta Kul herhjem; naar det tillige er oplyst, at den Mængde Kul, der før Krigen brugtes i Danmark, havde en Værdi af ca. 50—60 Mill. Kr., og at den samme Mængde Kul nu har en Værdi af 300 til 400 Mill. Kr.